

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

F. T., st. příslušnost: Guinejská republika,

zastoupena: Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
se sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra - OAMP,
se sídlem P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v neinformování žalobkyně o výsledku řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza podané dne 31. 10. 2019

takto:

- I. Žalovanému **se přikazuje**, aby informoval žalobkyni o důvodech neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, o němž rozhodl dne 5. 3. 2020, a to podle pravidel stanovených pro doručování písemností zakotvených v tomto zákoně a v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 31. 10. 2019 na Velvyslanectví České republiky v Akkře, Ghana, (dále jen „zastupitelský úřad“) podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“) žádost o dlouhodobé vízum za účelem sloučení rodiny, konkrétně za účelem soužití se svým otcem p. S. M. T., který je od r. 2014 občanem České republiky. Tuto žádost žalovaný obdržel dne 11. 11. 2019.
2. Žalobkyni následně nebyl sdělen výsledek řízení o její žádosti. Žalobkyně tedy nebyla uvědomena, buď že její žádosti bylo vyhověno, a má se tedy dostavit k vyznačení víza do cestovního dokladu – viz § 58 zákona o pobytu cizinců, nebo že jí nebylo vyhověno a z jakých důvodů se tak stalo – viz § 56 odst. 5 zákona. Prostřednictvím svého právního zástupce proto žalobkyně podala společně se svým otcem žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, podle § 80 odst. 3 správního řádu, kterou adresovala nadřízenému orgánu žalovaného, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“). Ta usnesením ze dne 6. 8. 2020, č. j. MV-113401-3/SO-2020, rozhodla této žádosti nevyhovět; své rozhodnutí odůvodnila tím, že dne 5. 3. 2020 žalovaný o žádosti rozhodl.
3. Žalobkyně se s touto situací, tedy s tím, že o výsledku řízení – podle vlastního tvrzení – nebyla informována (pouze se na internetu měla objevit informace, že její žádost byla zamítnuta), resp. s tím, že jí nebyla doručena žádná informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza ve smyslu § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nespokojila. Podala tedy dne 10. 8. 2020 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 82 s. ř. s., kterou se domáhá, aby městský soud žalovanému nařídil informovat žalobkyni o tom, jak rozhodl o její žádosti o dlouhodobé vízum ze dne 31. 10. 2019, a v případě jejího zamítnutí, aby žalobkyni informoval o důvodech neudělení dlouhodobého víza. Pro případ, že by žalovaný v průběhu řízení před soudem zjednal ve věci nápravu, domáhá se žalobkyně určení, že uvedený zásah žalovaného byl nezákonný.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v žalobě rozvedla skutkové okolnosti, které se vážou k věci. Dále uvádí, že o její žádosti mělo být v souladu s § 169t odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto ve lhůtě 90 či nejdéle 120 dnů. Tato lhůta přitom dodržena nebyla; žalobkyně tak zůstává v nejistotě o tom, jak bylo o její žádosti rozhodnuto, resp. – pokud byla zamítnuta – z jakých důvodů jí nebylo vyhověno (viz § 56 odst. 5 zákona). Žalobkyně tak případně nemůže podat žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza podle § 180e zákona.
5. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, podle něhož se cizinec, jemuž nebyly sděleny důvody neudělení dlouhodobého víza, nemůže bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s.,

neboť takové sdělení nelze považovat za samotné rozhodnutí. Jediným prostředkem ochrany tudíž zůstává tzv. zásahová žaloba podle § 82 s. ř. s. Žalobkyně rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, z něhož dovozuje, že žalovaný odpovídá i za postup zastupitelského úřadu v řízení o její žádosti.

6. Žalobkyně uvádí, že předpokládá, že ve věci bylo rozhodnuto – jak vyplývá z usnesení Komise (viz bod 2 shora); domáhá se proto toho aby byla informována o výsledku tohoto řízení. Žalobkyně zásah označila za trvající, protože do dne podání žaloby neobdržela jasnou písemnou informaci o výsledku řízení o její žádosti.
7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2020 k podané žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, a z tohoto důvodu ji navrhuje zamítnout. Současně ke skutkovým okolnostem uvedl následující: žalovaný rozhodl dne 5. 3. 2020 v souladu s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobkyni dlouhodobé vízum neudělit. Příslušná informace byla předána zastupitelskému úřadu, který žádost žalobkyně přijal. Zastupitelský úřad žalovaného informoval jednak, že žalobkyně byla o důvodech neudělení dlouhodobého víza informována telefonicky, neboť nedisponuje adresou v Guineji, kam by bylo možné dokument doručit. Dále zastupitelský úřad žalovaného informoval, že obdržel informaci od advokáta Mgr. Pavla Čížinského o převzetí právního zastoupení žalobkyně; přiložená plná moc mu ale byla doručena pouze e-mailem bez elektronického podpisu. Zastupitelský úřad proto tohoto advokáta vyzval k doložení plné moci datovou schránkou s ověřeným elektronickým podpisem.
8. Dále žalovaný uvedl, že dne 14. 7. 2020 obdržel od téhož advokáta oznámení o převzetí právního zastoupení společně s plnou mocí udělenou mu otcem žalobkyně (nikoliv žalobkyní samotnou).

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni jeho rozhodnutí. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem vyjádřil souhlas; žalobkyně se na výzvu soudu k takovému postupu nijak nevyjádřila.
10. Městský soud předně konstatuje, že o žádosti žalobkyně o dlouhodobé vízum, jak vyplývá ze správního spisu, bylo rozhodnuto dne 5. 3. 2020 tak, že jí dlouhodobé vízum nebylo uděleno. Současně byla vyhotovena *Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza*, která měla být v souladu s § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oznámena žalobkyni (a to cestou zastupitelského úřadu). Podle vlastního tvrzení žalobkyně o důvodech neudělení dlouhodobého víza informována nebyla, žalovaný k tomu pouze s odkazem na informaci od zastupitelského úřadu uvádí, že žalobkyně měla být o důvodech neudělení víza informována telefonicky, což ale nijak nedokládá. V průběhu řízení před soudem žalobkyně ani žalovaný neuvedli, že by se na této situaci cokoliv změnilo. Žalobkyně, která neměla vědomost o tom, že v její věci již bylo rozhodnuto, podala prostřednictvím svého právního zástupce u Komise žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu). Z usnesení, jímž nebylo této žádosti vyhověno (viz bod 2 shora), vyplývá, že tak Komise rozhodla proto, že ve věci již rozhodnuto bylo, současně ale Komise nijak nezhodnotila, zda žalobkyně byla o výsledku řízení informována (ve smyslu

§ 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), ačkoliv by takový postup byl na místě. Městský soud tedy konstatuje, že žalobkyně vyčerpala jiný právní prostředek, jímž se lze domáhat ochrany, ve smyslu § 85 s. ř. s., a její žaloba je tudíž v tomto ohledu přípustná.

11. Městský soud rovněž uvážil, zda žaloba byla podána včas, ve lhůtě stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s., tedy do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o nezákonném zásahu, nejpozději ale do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Městský soud ovšem v souladu se svými dřívějšími rozhodnutími (srov. rozsudek ze dne 24. 3. 2017, č. j. 9 A 1/2016-49; ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 A 205/2017-31 [bod 13]; nebo ze dne 28. 5. 2019, č. j. 11 A 213/2017-43 [bod 19]) konstatuje, že nedoručení oznámení podle § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je třeba považovat za zásah trvající a že lhůta pro podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51, a zejména náleze Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). Ostatně, i pokud by se o zásah trvající nejednalo, byla by žaloba podána včas, neboť žalobkyně se o zásahu žalovaného dozvěděla teprve na základě usnesení Komise ze dne 6. 8. 2020, žalobu přitom podala již 10. 8. 2020.
12. Městský soud se tedy na základě těchto okolností bude dále zabývat tím, zda skutečnost, že žalobkyně nebyla informována podle § 56 odst. 5 zákona o důvodech neudělení víza, může obecně představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., a případně, zda se žalovaný takového (totiž nezákonného) zásahu skutečně dopustil, resp. dopouští.
13. Žaloba je důvodná.
14. Podle § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, *[m]inisterstvo písemně informuje cizince o důvodech neudělení dlouhodobého víza a o jeho oprávnění požádat ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení informace o neudělení dlouhodobého víza o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza (§ 180e).*
15. Žalobkyně zcela případně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, podle něhož *informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nelze považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale toliko za úkon správního orgánu následující po rozhodnutí o neudělení víza. Z toho důvodu se provedení tohoto úkonu nelze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s., kterou lze užít pouze v případě, kdy nečinnost spočívá v nevydání rozhodnutí (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.) nebo osvědčení. Městský soud se ale plně ztotožňuje s žalobkyní, že se proti tomu, že o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebyla informována, může domáhat ochrany prostřednictvím tzv. zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s. Městský soud při tom vyšel z názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, podle něhož: „zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“*
16. Zákon o pobytu cizinců v § 56 odst. 5 jednoznačně stanoví právo neúspěšného žadatele o dlouhodobé vízum být informován o důvodech, pro které mu nebylo vyhověno; na toto právo je potom přímo navázáno právo další, a sice právo žádat nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza (viz § 180e zákona). Aby žadatel mohl tento procesní nástroj

efektivně využít, je třeba, aby měl možnost se s důvody, pro které nebylo jeho žádosti vyhověno, seznámit, a mohl tak na ně v žádosti o nové posouzení reagovat. Je tedy zřejmé, že neinformování neúspěšného žadatele podle § 56 odst. 5 zákona je způsobilé zasáhnout bezprostředně sféru jeho práv, tedy že je způsobilé být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Městský soud v této souvislosti rovněž připomíná závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014-52, č. 3289/2015 Sb. NSS, podle něhož nedoručení rozhodnutí o odvolání může být – podle okolností – nezákonným zásahem, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s.

17. Městský soud se tedy dále zabýval tím, zda se žalovaný uvedeného nezákonného zásahu skutečně dopustil, resp. dopouští. Městský soud vyšel z toho, že žalobkyni bylo třeba o důvodech neudělení dlouhodobého víza informovat standardním způsobem, tedy že jí příslušná písemnost měla být oznámena (doručena) způsobem, který předvídá zákon o pobytu cizinců, resp. správní řád.
18. Podle § 169b zákona o pobytu cizinců:

Doručování do ciziny

1) Cizinci, který podal žádost o oprávnění k pobytu na zastupitelském úřadu, se doručuje na

a) adresu místa pobytu v cizině, nebo

b) jinou adresu sdělenou písemně správnímu orgánu pro účely doručování v řízení.

(2) Cizinci, který podal žádost o oprávnění k pobytu na zastupitelském úřadu, nebo jinému účastníku řízení, kterému má být doručováno do místa doručení v cizině, se písemnost doručuje zpravidla prostřednictvím zastupitelského úřadu.

(3) Nejde-li o písemnost vyhotovenou podle tohoto zákona zastupitelským úřadem, správní orgán, který písemnost vyhotovil, ji zašle příslušnému zastupitelskému úřadu zpravidla v elektronické podobě, je-li to technicky možné. Zastupitelský úřad provede z moci úřední autorizovanou konverzi dokumentu a doručuje dokument v listinné podobě, který je výstupem autorizované konverze dokumentu.

(4) Zastupitelský úřad doručující písemnost, kterou vyhotovil nebo která se doručuje jeho prostřednictvím podle odstavce 2, může vyzvat adresáta, aby se v přiměřené lhůtě dostavil k převzetí písemnosti. Pokud se adresát na výzvu zastupitelského úřadu podle věty první k převzetí písemnosti nedostaví, doručuje zastupitelský úřad písemnost do místa doručení v cizině prostřednictvím osoby, která má v cizině obdobné postavení jako provozovatel poštovních služeb, nebo jiným způsobem v místě obvyklým. Pokud se do 4 měsíců ode dne odeslání písemnosti zastupitelským úřadem nevrátí zastupitelskému úřadu doručovaná písemnost nebo doklad stvrzující, že byla písemnost doručena, a nejde-li o řízení, v němž má být uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán, který písemnost vyhotovil, písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, zveřejní po dobu 15 dnů způsobem umožňujícím dálkový přístup a patnáctým dnem po zveřejnění se písemnost považuje za doručenou; jde-li o řízení, v němž má být uložena povinnost nebo odňato právo, postupuje se jako v případě, kdy se adresátovi nedaří doručovat. Věta třetí se použije obdobně, nedoručuje-li správní orgán dokument prostřednictvím zastupitelského úřadu, ale prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

19. Městský soud předně konstatuje, že informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza představuje písemnost, kterou bylo třeba žalobkyni doručovat – vzhledem k tomu, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podala žádost na zastupitelském úřadu – podle pravidel stanovených v citovaném § 169b zákona. Nelze tedy považovat za dostačující, pokud zastupitelský úřad žalobkyni s obsahem této písemnosti seznámil pouze neformálně (telefonickým hovorem), neboť takovýto způsob doručení zákon nepředvídá. Nadto provedení tohoto úkonu nelze ze správního spisu ověřit.

20. Z obsahu správního spisu, konkrétně z žádosti o udělení dlouhodobého víza, kterou žalobkyně na zastupitelském úřadu podala dne 31. 10. 2019, skutečně vyplývá, že žalobkyně v žádosti neuvedla přesnou adresu svého pobytu v Guinei, žalobkyně totiž jako místo trvalého pobytu uvedla S., C. – nejedná se přitom o určení přesné adresy, ale o určení pouze části města, ve kterém žalobkyně žije. Současně ale žalobkyně uvedla své telefonní číslo. V tomto ohledu žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum neobsahuje náležitost vyžadovanou zákonem (viz § 54 zákona o pobytu cizinců), a sice místo trvalého pobytu v cizině, resp. adresu pro doručování. Na tento nedostatek měl zastupitelský úřad žalobkyni při podání žádosti upozornit a pomoci jí ho odstranit, a to zejména z důvodu, že absence tohoto údaje může v průběhu řízení představovat překážku pro účinné doručování písemností žalobkyni. Bylo pochybením zastupitelského úřadu, že se tuto vadu žádosti žalobkyně nepokusil odstranit již při jejím podání, resp. žalovaného, že tak neučinil později (viz § 37 odst. 3 správního řádu).
21. V situaci, kdy byla zastupitelskému úřadu předána *informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza*, nemohl tento bezprostředně postupovat podle § 169b odst. 1 zákona, neboť neznal adresu, na kterou by mohl žalobkyni tuto písemnost doručovat. Vzhledem k tomu ale, že znal telefonní číslo žalobkyně, měl možnost tuto adresu dodatečně zjistit (telefonicky se jí na přesnou adresu dotázat), eventuálně mohl požádat alespoň o sdělení elektronické adresy či mohl žalobkyni vyzvat k osobnímu převzetí písemnosti; případně mohl on či žalovaný – v případě, že by uvedený postup nebyl účinný – kontaktovat otce žalobkyně, který je hlášen k trvalému pobytu v České republice, s žádostí o sdělení této adresy. Pokud by takováto aktivita zastupitelského úřadu, resp. žalovaného, nebyla úspěšná, přicházelo by v úvahu dále postupovat podle § 169b odst. 4 věta třetí zákona o pobytu cizinců, resp. podle § 25 správního řádu (doručování veřejnou vyhláškou).
22. Ze správního spisu a dokonce ani z tvrzení žalovaného nevyplývá, že by takto bylo postupováno. Podle tvrzení žalovaného, který vycházel ze sdělení zastupitelského úřadu (založeno ve správním spisu) zastupitelský úřad sdělil důvody neudělení dlouhodobého víza žalobkyni telefonicky. Jak městský soud konstatoval výše, tak takovéto sdělení – i pokud by bylo doloženo – nemá z hlediska posouzení věci relevanci – resp. nemůže mít účinky informování žalobkyně ve smyslu § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
23. Městský soud tedy uzavírá, že podle jeho zjištění, žalovaný dosud žalobkyni neinformoval o důvodech neudělení dlouhodobého víza, o němž rozhodl dne 5. 3. 2020; tato skutečnost představuje trvající zásah do práv žalobkyně. Jen okrajem městský soud podotýká, že na posouzení věci neměla žádný vliv okolnost, zda zástupce žalobkyně doručil či nedoručil perfektní plnou moc zastupitelskému úřadu. Městský soud rovněž v souladu s žalobkyní konstatuje, že je to žalovaný, kdo vede řízení o žádosti o dlouhodobé vízum a kdo je podle § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců povinen – v případě jeho neudělení – informovat žadatele o důvodech takového rozhodnutí. Je to tedy žalovaný, kdo je odpovědný za splnění této povinnosti, a to bez ohledu na to, zda tak činí samostatně či prostřednictvím jiného orgánu státní správy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Vzhledem k tomu, že městský soud shledal žalobu důvodnou a vzhledem k tomu, že se jedná o nezákonný zásah, který stále trvá, rozhodl městský soud v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. a přikázal žalovanému, aby žalobkyni informoval ve smyslu § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců o důvodech neudělení dlouhodobého víza. Městský soud vzhledem k předcházejícímu postupu žalovaného, resp. zastupitelského úřadu, rovněž stanovil, jakým způsobem má být žalobkyně informována (nikoliv neformálním způsobem, ale podle pravidel pro doručování písemností zakotvených v zákoně a ve správním řádu). Tak budu ukončen konstatovaný nezákonný zásah. Rovněž žalovanému stanovil přiměřenou lhůtu ke splnění uložené povinnosti.
25. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 6 800 Kč a dále 2 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Praha dne 14. prosince 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.